

„Annyi meghittség és tökéletes pillanat van ebben a könyvben. Kedvenc lett!”

– Deszy Könyvajánlója –

BE MY HERO

légy a hősöm!

*finep
selection*

L I N D A K A G E

L I N D A K A G E

BE MY
HERO

légy a hősöm!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

PICK ELŐSZAVA

BEMUTATKOZIK PICK RYAN

HARVEY-VAL AZ ORGONABOKOR MÖGÖTT KUSHADTUNK az öreg, omladozó ház előtt. Hűvös fuvallat tört ránk, felkavarta a száraz leveleket a térdemnél, és baromira lefagyasztotta a karomat.

A múlt héten úgy döntöttem, a kabátokat túlértékelik. Megkérdeztem Vernt, a legújabb nevelőapámat, hogy venne-e nekem egy dzsekit, mivel lehűlt az idő, és a tavalyi télikabátomat kinőttem. Azt mondta, megfontolja. Már ha leszopom előtte.

Szóval jégszoborrá fagyni nem a legrosszabb dolog volt, ami történhetett velem.

– Basszus, Pick! – Harvey reszketve húzta szorosabbra magán az én tavalyi kabátomat, mivel rá pont jó volt, és láthatóan némi megnyugvást lelt a melegében. – Érezted ezt? Tuti tudja, hogy itt vagyunk, és már küldött is ránk valami kibaszott vudu hókuszpókuszt. Lépünk le innen!

– Ez csak szél, te csökött agyú – csaptam finoman a tarkójára. – Erősen kétlem, hogy a vén boszorkány szelet tudna csinálni. És nem megyünk sehová, amíg nem végeztünk.

– Márpedig tuti képes rá. Tényleg boszorkány, bármire képes. Nézd meg, mit művelt Tristyvel is!

Összecsikordultak a fogaim. Tudtam, mi történt Tristyvel, és pontosan ezért nem nyughattam, amíg nem teljesítettem a küldetésemet. Nem hátrálhattam meg, amíg a boszorkány nem fizetett meg azért, amit tett.

Harvey-nak köszönhetően újra felzubogott bennem a harag, még el-tökéltebben szorítottam a téglát a kezemben, és kiszaladtam a bokor mögül. A halott, barna fűcsomóktól egyenetlen volt a föld, de még ez sem tartott fel. Inam szakadtából futottam, míg oda nem értem Madam LeFrey házának hatalmas ablakai elé, ahol hátralendítettem a karomat.

Meg fogja kapni a téglára kötözött üzenetet. *Hagyja békén Tristy Mahone-t.* És jobban teszi, ha megfogadja a tanácsot. Tristy már így is épp elég szarságon ment keresztül.

Tristyvel már egy éve nem laktunk együtt, más nevelőszülőkhöz kerültünk, miután felhívtam a szociális munkást, és elmondtam neki, mi történt Tristyvel az előző nevelőszüleinknél. Ennek ellenére tartottuk a kapcsolatot, és igyekeztem vigyázni rá. Amikor Harvey-től megtudtam, miért került kórházba, úgy éreztem, cserben hagytam. Nem szabadott volna hagynom, hogy elmenjen Madam LeFreyhez, aki még soha senkinek nem jósolt vidám jövőt. Valahogy meg kellett volna akadályoznom.

De ami történt, megtörtént, és most már csak a bosszú tudta megnyugtatni a lelkiismeretemet. A törött üveg csörömpöléséből tudtam, hogy a bosszúm beteljesedett.

– Baszki... – hallottam Harvey hangját a bokrok mögül. – Megcsináltad. Tényleg megcsináltad.

Basszus, tényleg. Sosem voltam amolyan feddhetetlen mintagyerek, de most először kontárkodtam bele a vandalizmusba. Azt hittem, kielégítőbb élmény lesz. Hogy önigazolásnak érzem majd. Csakhogy Tristy még mindig kórházban volt az összevarrt csuklójával. És én még mindig az a mit sem érő semmirekellő voltam, aki sose viszi semmire. Madam LeFrey pedig nyilván ezután is balsorsról szóló jóslatokkal rémisztgeti majd a gyerekeket.

Úgy álltam ott, mint egy idióta, és csak bámultam a pókhálószerű repedéseket az üveg még egyben maradt részein. És most még dühösebb voltam, mint előtte, mert az ablak betörésével nem értem el az égvilágon semmit.

Hirtelen felgyulladt a lámpa Madam LeFrey tornácán, ami rögtön magamhoz térített a sóbálvánnyá demedt állapotomból. Amikor a hámló festésű bejárati ajtó nyikorogva kinyílt, Harvey a nevemet kiáltotta.

Az ereimben rémület és pánik száguldozott. Oda kellett érnem Harvey-hoz, meg kellett őt védenem.

Azonnal megindultam felé, de ehhez el kellett haladnom a tornác előtt, amin éppen végigsietett a boszorkány, a kezében – a kurva életbe – egy akkora puskával, ami nagyobb volt, mint ő maga.

Olyan gyorsan fékeztem le, hogy a lábam megcsúszott a nedves, le-hullott leveleken, és seggre estem. Az egyik kezemmel tompítottam az érkezést, az ujjaim a sáros, hideg földbe vájtak, és elég fogást találtam ahhoz, hogy feltoljam magam.

Míg engem lekötött a seggre esés, Madam LeFrey a puska megtölté-sével foglalatoskodott. A helyére kattanó tár jól felismerhető hangja úgy visszhangzott a fülemben, hogy már semmi mást nem hallottam. Fel-pattantam, és bár még nem igazán találtam meg az egyensúlyt, mégis próbáltam botladozva menekülni. Biztosra vettem, hogy ha csak a ház sarkáig eljutnék, akkor elég időre ki tudnék kerülni a látóteréből ah-hoz, hogy egy jó kis sötét árnyékban meglapulva eltűnjek az örült vén-asszony szeme elől.

De nem jutottam el a sarokig.

Valami keményre léptem, majd fémes csattanást hallottam, és valami a lábamra csapódott. Éles, késszerű fogak haraptak a bokámba; csapdá-ba estem. Felkiáltottam, és a földre rogytam. A hideg, nedves föld kör-bevett, magzatpózba görnyedve szorítottam a sípcsontomat. A kínzó fájdalom hullámokban lüktetett végig a lábamon, a bokámat fogságba ejtette a vadászcspada.

– Pick!

Harvey rémült, pániktól terhes hangja újabb adag félelmet küldött szét a testemben. Én hagytam neki, hogy velem jöjjön ma este. Ha bár-mi történik velem, az az én hibám lesz. Odasandítottam a közeledő bo-szorkányra. A szemem közé célzott a puska csövével, és láttam, hogy Harvey habozik a bokor szélénél. Nem akart magamra hagyni, de ma-radni sem igazán szeretett volna.

– Menj! – nyögtem, és intettem neki.

A srác erre már névtovább, sarkon fordult, és eliszkolt.

Így, hogy ő már nem volt veszélyben, végre felnézhettem foglyul ej-tőm arcába, készen arra, hogy szembenézzek a sorsommal. Ő lehetett a

legrandább nő, akit életemben láttam. Töredezett, ősz hajának éles körvonala kirajzolódott a tornácról leszűrődő fényben, úgy nézett ki, mint aki konnektorba nyúlt, mert mintha minden egyes szál haja az égnek meredt volna.

A bő otthokája még jobban kihangsúlyozta, milyen széles és görnyedt a válla. A bibircsókjai úgy festettek, mint a zselébe öntött gyümölcsdarabkák. Láttam, ahogy a tokáján sorakoznak, mert elég közel lépett ahhoz, hogy jól kivehessem ráncos, csorba fogú vicsorát is.

A vér fémes ízét éreztem a számban, biztos ráharaptam a nyelvemre vagy az ajkamra. De a bokámban annyira felperzselődtek a fájdalomreceptorok, hogy sehol máshol nem éreztem még csak egy kis kellemetlenséget sem.

A sár és a száraz levelek rám ragadtak, ahogy a földön ziháltam a lába előtt, és felbámultam rá az összes dacos vakmerőséggel, amit össze tudtam kaparni magamban.

Közelebb csoszogott hozzám, és a puskacső végét olyan erősen nyomta a homlokom közepéhez, hogy biztosra vettem, napokig látszani fog a nyoma – már persze ha élek addig.

Abban a tudatban, hogy nagy eséllyel ez a vég, lehunytam a szemem, összeszorítottam a fogamat, és kitágult az orrlyukam, mert nem tudtam nem zihálva szedni a levegőt.

Meg fogok halni. Pont itt. Pont most.

De legalább gyors lesz. Valószínűleg semmit sem fogok érezni. *Reméltem*, hogy semmit sem fogok érezni.

A legszomorúbb az volt az egészben, hogy elöntött a megkönnyebülés. Ez a szálnalmas színjáték, amit az életemnek neveztem, végre a végéhez ért. Nem érdekelt az sem, hogy szűzen halok meg, vagy hogy Harvey, aki egy évvel fiatalabb volt az én tizenhárom évemnél, előttem zsákolt be egy lányt. Miután annyiszor kellett láncrea verve végignéznem, ahogy Tristyt megerősöskolják, amúgy is eléggé elment a kedvem az egész szextémától. A kezem és néhány titkos pillantás a magazinok pucér fotóira pont megfelelt nekem.

Bár voltak azért más dolgok, amiket ki akartam próbálni, mielőtt meghalok. A vezetés. A tetováltatás. Elég idősnek lenni ahhoz, hogy

egyedül élhessek valahol. Vagy talán találni egy olyan családot, amelyik örökbe fogad.

Oké, bassza meg! Az életem tényleg lepereghetett a szemem előtt, mert kábé kilencéves korom óta nem álmodoztam arról, hogy egyszer talán valaki örökbe fogad és szeretni fog engem is. Nevetséges és haszontalan dolog lett volna ilyesmi után vágyakozni.

– Te dobtad be a téglát az ablakomon? – kérdezte Madam LeFrey mély torokhangon, amit alig értettem. Erősebben tolta nekem a pus-kacsövet, mintha úgy gondolta volna, még nem élvezi osztatlan figyel-memet.

– Igen – szűrtem a szót összeszorított fogaim közül. – Maga mondta azt Tristy Mahone-nak, hogy senki sem fogja szeretni, és csúnya halált hal fiatalon és magányosan?

A vén boszorkány válla megugrott, úgy sejtettem, valamiféle sajátos vállrándításként.

– Mintha tudnám a nevét minden ostoba kislánynak, aki eljön hoz-zám, hogy jövendőt mondjak neki.

– Vagyis *mindenkinek* ezt mondja, aki magához megy? – Micsoda rohadék picca!

– Azt mondom, amit látok, se többet, se kevesebbet. Ha a barátod rossz jóslatot kapott, akkor a barátod rossz lány. Nem törődik senkivel.

– Nem törődik senkivel? – ismételttem döbbenten. A harag úgy fel-töltött, hogy félrelöktem a puskát az arcomból, hogy rendesen az arcá-ba meredhessek. – Ja, annyira nem törődött a dologgal, hogy miután ezt mondta neki, hazament, és megpróbálta megölni magát. Felvágta az ereit, és majdnem elvérzett, mielőtt valaki rátalált. Ha tényleg eny-nyire nem érdekelné senki és semmi, gondolja, hogy így a szívére veszi a maga szavait?

A boszorkány valamiféle gurgulázó hangot hallatott a torkából, mintha nem lepte volna meg az, amit Tristy csinált, és mintha semmi felelősséget vagy együttérzést nem érezne Tristy majdnem halála miatt.

– Majdnem megölte őt, kibaszott boszorkány! – csattantam fel, mint egy megsebzett állat, mert az is voltam, sebesült és sarokba szorított, és az életemért küzdöttem.

De ahelyett, hogy lelőtt volna – pedig őszintén, azt kellett volna tennie –, Madam LeFrey hátrált pár lépést, olyan messze, ahol már nem érhettem el. Ugyanekkor vettem észre azt, hogy mezítláb van, és azt is, hogy az arcom ragad a könnyektől.

Különös, szürreális érzés futott végig rajtam, amitől megszédültem egy kicsit. Egy mezítlásas nő éppen készült megölni engem, és én úgy zokogtam, mint egy kisbaba. Annyira elcseszett volt az egész!

A szemem előtt összefolytak a képek. Pislogva néztem, ahogy Madam LeFrey oldalra billenti a fejét, és elmélyülten tanulmányozza az arcomat.

– Szeretted ezt a lányt? – kérdezte.

Az arcomat a sáros földre engedtem, és a kezem ökölbe szorult egy fűcsomón. A fájdalomtól kezdett kavarni a gyomrom, és a gondolataim is összekuszálódtak. Azért megpróbáltam válaszolni a kérdésére, mert... basszus, én se tudom, miért. Talán azt gondoltam, hogy ha felelek, végre megszabadít a szenvedésemtől.

Hogy szerettem-e Tristyt? Egek, dehogya! Az idő jelentős részében még csak nem is kedveltem. De együtt jártuk meg a poklot, és az ember nem fordít csak úgy hátat a pokoljáró társának. Egy ilyen társ a részévé válik annak, aki voltál, és nincs választásod, örökre vigyáznod kell rá.

– A védelmem alatt áll – préseltem ki magamból a választ, de a nyelvem valamilyen oknál fogva akadozott. Fogalmam sem volt róla, hogy a fájdalom kezdi-e elvenni az eszem, vagy Madam LeFrey bocsátott rám valami vudu szarságot, de az halálbiztos, hogy nem tetszett, hogy ilyen sebezhetőnek mutatkoztam előtte.

Amikor jéghideg, göcsörtös ujjai kitapogatták a pulzusomat, össze-rezzenem az érintése alatt, de képtelen voltam elhúzódní tőle. Kinyitottam a szememet, és felnéztem rá. Halvány, vizeskék tekintete foglyul ejtett, mintha egyenesen a lelkembe látott volna.

– A barátod nem törődik igazán senkivel – mondta –, te viszont... te túlzottan is törődsz.

Üresen kongó nevetés szakadt ki belőlem. Tessék, itt voltam, készen a halálra, erre azt mondja, gondoskodó vagyok! Ja, persze, nagy ívben leszarni a dolgokat tényleg elég érzelmes dolognak hangzik.

Fogalmam sem volt, mi történt közben a puskával, de már nem látam a közelben. Pedig ha abban a pillanatban a szemem elé kerül, lehet, hogy elveszem tőle, és én magam húzom meg a ravaszt. De így nem maradt más, csak ő és én. Az ijesztő, halványkék szemek mindent láttak és még annál is többet. Megborzongtam a tekintetétől, és azt kívántam, bár végezne már velem.

– Kérem! – könyörgtem akadozó nyelvvel a hideg szélben.

– Nehéz életed volt, de tiszta a lelked – mondta, és elengedte a füle mellett, hogy éppen a halálomért könyörgök neki. – A remény úgy szivárog belőled, ahogy a víz a lyukas vödörből. Ha kiszárad, akkor kéremény és törekeny leszel, mint a barátod. – Az ujjai a szemem felé indultak, mire rögtön becsuktam, épp, mielőtt két hüvelykujját a szemgödörömbé nyomta volna.

– Mi a fasz? – Most ki fogja nyomni a szememet? Az elég fájdalmasnak hangzott. És én csak azt akartam, hogy szűnjön meg végre a fájdalom.

Megragadtam a csuklóját, hogy eltoljam magamtól.

– Engedjen el!

De amint az ujjam megereszkedett bőrére és vékony csontjaira kulcsolódott, valami történt, és többé nem tudtam megmozdulni. Az ujjaim megfeszültek rajta, de nem tudtam se visszakozni, se tovább támadni.

Megbénultam.

– Ne aggódj! – A hangja úgy visszhangzott a fülemben, mintha a fejemből szólt volna. – Visszaadom neked a reményt.

És ekkor történt. Fogalmam sincs, mi más módon magyarázhatnám meg, de mintha transzportáltam volna, kirepültem abból a testből, ami ott feküdt a hideg, nedves földön, égő, vérző bokával, és hirtelen ott voltam egy meleg, száraz helyen, anyaszült meztelenül, és a lány felfoghatatlanul puha bőre ott mozgott az enyém alatt.

Te jó ég! Éppen szexeltem valakivel selyemlepedőn, kényelmes matracon, és bassza meg... A szex mégis jó érzés volt. Nem volt olyan elmebeteg és perverz, mint az a rohadék, aki megerőszakolta Tristyt, és kényszerített, hogy nézzem. Édes volt és meleg és csak... nagyon-nagyon jó. A jónál is jobb. Csodálatos.

Kimondhatatlan kapcsolatot éreztem a partneremmel, és még mélyebbre hatoltam benne. Éles körme a fenekembe vájt, hogy ott tartson, és a vágy végigömlött az ereimben, ahogy édes, nedves, szűk melege körbeölelte a farkamat. Mintha erősödött volna köztünk ez a kapcsolat, ahogy az illata, a puhasága, a gyönyörtől kiszakadó lágy torokhangjai minden érzékemet elborították. Lenéztem az arcába, mert tudnom kellett, hogy néz ki.

Gyönyörű volt, olyan gyönyörű! A húszas évei elején járhatott, és az volt az érzésem, hogy én is ennyi idős lehetek. Selymes, halvány búzaszőke haja fényesnek és puhának tűnt.

Teljesen elbűvölt ez a gyönyörű haj, úgyhogy az ujjaimat a tincsekbe mélyesztettem, és az arcát a tenyerembe fogtam. Elmosolyodott, és sötét, hosszú pillái felrebbentek, így megpillanthattam a legcsodálatosabb szempárt, amit valaha láttam. Fekete pupillája körül szinte türkizkék volt az írisze, de a színe változott, kijebb sötétkék, a legszélén pedig élénk tengerészékeknek tűnt. Lehetetlen, hogy valakinek a szemében három árnyalat is ilyen látványosan jelen legyen, de mégis így volt.

Az arcvonásai tökéletesek voltak, csodásan illettek páratlan szeméhez. Olajbarna bőrét nem csúfították el hegek és pattanások, mint a legtöbb meth-függő lányét a környéken, tisztának és egészségesnek tűnt. Érintetlennek.

– Csingiling... – mondtam, és a hangom is meglepett, mert mélyebb és felnöttesebb volt, mint eddig. Már nem tizennégy éves voltam.

A lány elmosolyodott, halk sóhaj szakadt ki belőle, és úgy nézett fel rám, mintha...

– Szeretlek – mondta, útjára engedve azt a szót, amit annyira hallani akartam. Most először mondta ezt nekem valaki.

Borzongás futott végig a testemen. Elborított a forróság, és szinte fojtogatott az a mindennél erősebb vágy, hogy visszamondjam neki. A homlokomat az övéhez szorítottam, és azzal az ősi ritmussal mozogtam benne, ami olyan természetesnek tűnt, mint maga a lélegzés. Nedves melege még jobban megduzzadt körülöttem, a gerince ívbé feszült, telt melle a mellkasomnak csapódott, ahogy elakadt a lélegzete, és hátravetette a fejét.

Elélvezett.

Soha nem láttam ilyen varázslatosat.

Fogalmam sem volt, honnan tudom, mi történik velem, de tudtam, és ez a tudás a saját testemet is válaszra sarkallta. A golyóim megfeszültek, és a farkam megvonaglott.

De mielőtt követhettem volna a gyönyörbe, megint elrepített valami. Rémulten próbáltam visszakapaszkodni hozzá, a tökéletes lányhoz a tökéletes testtel, aki azt mondta, szeret engem.

De aztán megint ott volt. Az ágy eltűnt alólunk, és már nem voltunk meztelenek. De legalább most is együtt voltunk, összebújtunk egy kanapén, és a mellkasomat most is olyan súlytalannak és szabadnak éreztem, mint az előző jelenetben, mintha semmiért nem kellett volna aggodnom. Én... basszus, én boldog voltam.

Ahogy ő is. Mocorgott alattam, nevetve próbált kiszabadulni a karjaimból. Tovább csikiztem, mert szerettem ezt a hangot, és esküszöm, őt is szerettem. Fogalmam sincs, honnan tudtam, egyszerűen csak tudtam. A világot jelentette nekem.

– Patrick Jason Ryan – szólt rám. – Figyelmeztetek! – De annyi melegség és öröm volt a hangjában, hogy kicsit sem tűnt fenyegetőnek.

Épp annyira szerette ezt, amennyire én is. A testem azonnal válasszolt, készen állt a szexre most, hogy úgy döntöttem, mégsem olyan rossz dolog.

De épp csak odahajoltam hozzá, hogy megcsókoljam, amikor vékony kis hangocska szólalt meg:

– Anyu? Apu? Mit csináltok?

Kurvára megijesztett.

Azonnal megfordultam, és ott állt az ajtóban egy kislány, négy-öt éves, vagy basszus, talán hat lehetett, kíváncsian figyelt, egy rózsaszín plüssmalacot ölelt magához, és az ujját szopta. Hihetetlenül édes volt. Meghökkenítő kék szeme volt, mint a nőnek a kanapén, de a haja sötétebb volt. Kicsit mint az enyém.

– Skylar! – kiáltott fel a nő, de nem tudott kiszabadulni alólam. – Segíts, kicsikém! Csikizd meg aput! Kapd el!

Aput?

Elkerekedett a szemem, de hiába meresztettem, egyre kevesebbet láttam. Egy fehér villanás, és elszakítottak a két lánytól.

Hála az égnek a nő visszatért. Ezúttal világos haját loknikba bodorította, a tincsekbe fehér gyöngyöket fontak, és egy hosszú fátyol omlott le a háta közepéig. Elakadt a lélegzetem, amikor megláttam rajta az esküvői ruhát.

Körülöttünk a több száz ember hangjából csak halk mormolást halottam a tágas teremben, ahol a DJ éppen elindított egy új számot. A mi dalunkat.

– Ez pedig szóljon a boldog párnak! – A DJ biccentett felém, jelezve, hogy most én jövök.

Figyelmen kívül hagytam, mennyire merev a válltömés a szmokingomban, és az esküvői ruhás szőke lánynak nyújtottam a kezemet.

– Mrs. Ryan! – mondtam, és úgy éreztem, mintha a sok érzés szétfejténe a bőrömet. – Megtisztelne ezzel a tánccal?

Ő volt a feleségem. A kibaszott feleségem. Nem hiszem, hogy valaha éreztem olyan elégedettséget, mint ebben a pillanatban, amikor boldogan rám vigyorgott, és a kezembe tette a kezét. Közel húztam magamhoz, kiperdültem vele a táncparkettre, és a számot a füléhez vittem.

– Csing... Te jó ég, annyira szeretlek!

Amikor észrevettem, hogy szép, fekete kézírással a P.I.C.K. betűk vannak a füle mögött tetoválva, a szívem szinte kiugrott a mellkasomból, úgy elborítottak az érzések. Az orromat gyöngyökkel befuttatott tincseibe fúrtam, és mélyen magamba szívtam a friss orgonailátát.

Ő a nyakamra szorította a száját, és esküszöm, a csókjának érzése követett a következő jelenetbe is, egy kertbe, ahol az élénkzöld, tökéletesre nyírt gyep szinte szikrázott a meleg napsütésben. Sosem éltem ilyen makulátlan gyepet felvonultató környéken, és majd szétfeszített a büszkeség a tudattól, hogy ez az én gyepem. Az én otthonom.

Olyan kibaszott boldog voltam! Bár a nyakamra kulcsolódó vékony kis karok majdnem megfojtottak, a hátamra nehezedő kis testért mégis megérte.

– Gyorsabban! – biztatótt egy fiú hangja. – Gyerünk, apa! Gyorsabban!

Gyorsabban forogtam, és egy nagy forgással sikerült megnevettenem a fiamat azon a tökéletes, dús gyepen. A világ körülöttünk színek és hangok kavalkádjává olvadt össze. Amikor végül megálltam, mert

mindketten elszédültünk, lehajoltam, és a térdemre támaszkodtam, hogy le tudjon csúszni a hátamról. A kislány a korábbi látomásból – Skylar – azonnal elélem ugrott, és a könyökömet rángatta.

– Most én jövök! – könyörgött azzal az anyjától örökölt kék szemével, aminek képtelen lettem volna nemet mondani. – Légyszi, apu!

A ház üveg tolóajtaja is kinyílt, és a nő – *Csingiling* – jelent meg előttem. Élénkpiros póló volt rajta, ami megfeszült nagyon terhes hasán, és olyan jóindulatú öröm sugárzott belőle, ami mintha bennem is mindent felvidített volna.

– Pick! – kiáltotta. – Julian! Skylar! Kész a vacsora.

És azzal megint eltűnt a látomás. A következőben az orromat és arcomat takaró maszkról visszaverődő lélegzetem bepárásította az arcomat, és a fejemre húzott műtőskendőtől viszkedett a fejbőröm. Amikor rájöttem, hogy műtőruhában vagyok, magasra szaladt a szemöldököm. Mi a franc? Most meg már orvos lettem?

De akkor a hangja – az ő bódító, csodálatos, szerelemmel teli hangja – megszólalt mellettem az ágyban, így rögtön felé fordultam. Az én Csingilingem egy kórházi ágyban feküdt. Az arca kipirult és izzadt volt, de fáradt tekintetét felragyogtatta a szerelem, amikor rám mosolygott. Felemelte a karjában fekvő apró, izgó-mozgó kis csomagot, a kisbabánkat.

– Pick, bemutatom Chloe-t!

Mielőtt a gyerekünkért nyúltam volna, a tenyerembe vettem a feleségem arcát, és csak néztem egy pillanatig, próbáltam megmutatni neki, mennyire szeretem.

– Ügyes voltál, Csingiling.

Már éppen nyúltam volna a lányoméért, a mi kis Chloe-nkéért, amikor ismét magába szippantott a sötétség.

Felkiáltottam, kétségbeesetten próbáltam visszajutni valamelyik látomáshoz, de végül mégis ott találtam magam a hideg, nedves földön a boszorkány háza előtt.

Madam LeFrey elhúzta az ujját a szememtől, én pedig erőtlenül a földre rogytam, és remegtem a veszteség és a zavarodottság érzésétől. Lehunyttal szemmel ziháltam, és azt kívántam, bár visszakerülhetnék oda, ahova a boszorkány küldött, de a fájdalom a bokámban a keserű jelenhez szögezett.

Mellettem mozgolódást hallottam, ebből tudtam, hogy Madam Le-Frey felállt, és elindult vissza a házba, de többé már ez sem érdekelt. Az agyam teljesen megkavarodott, a gondolataim a lábamat átjáró fájdalom és a fejemben visszhangzó emlékek között pattogtak ide-oda.

– Tessék! Visszakaptad a reményt. – Rekedt, öreges hangja csak feldühített.

Kinyitottam a szemem, és sikerült valahogy felnézniem rá.

– Mi... Mi volt ez? Mit csinált velem?

– Adtam egy kis ízelítőt.

– Hogy mit adott? Mi a franc az az ízelítő? Mit jelent ez?

– Hogy mit jelent? – Félrebillentette a fejét, mintha zavarba ejtené a kérdés. – Talán semmit. Talán mindent. Megmutatja, milyen lehet az életed, ha úgy éled, ahogy szeretnéd.

Vágyódással teli szívem hangosan zakatolt a mellkasomban.

– Akkor... ez fog történni velem? Ez a jövőm?

Basszus... Nem tűnt lehetségesnek. Sosem tettem olyan jót, amivel kiérdemeltem volna egy olyan életet, amibe bepillantást nyertem. Az ereimben dicsőséges öröm száguldott végig, de csak amíg a rohadt boszorkány meg nem rázta a fejét.

– Nem. Csak akkor lesz ez a jövőd, ha úgy éled az életedet, ahogy szeretnéd – ismételte meg Madam LeFrey komoly hangon.

– Akkor... – Nagyot nyeltem. Szerettem volna tagadni az igazságot.

– Akkor nem igaz? Nem fog igazából megtörténni? – Még több könny gyűlt a szemembe. Soha nem fogok találkozni azzal a lánnyal? Sosem lesz olyan gyönyörű kertem, sűrű, zöld gyeppel? Sosem lesz három tökéletes gyerekem, akik a világot jelentik nekem? Sosem tartozom majd egy igazi családnak?

– A jövőt nem tudhatjuk. Én csak azt mutattam meg, mi történhet, ha boldogan élsz, míg meg nem halsz. De az már rajtad áll, hogy valóra váltod-e.

– De... – Utánanyúltam, annyira akartam a válaszokat. – Hogyan csináljam? Még csak nem is ismerem azt a lányt. Soha életemben nem láttam még. Hogyan találjam meg?

A boszorkányt éppen lefoglalta, hogy összeszedje a puskát a földről, de a zaklatott kérdéseim megakasztották egy pillanatra.

– A lányt?

– Igen, a lányt! A lányt, akit folyamatosan mutatott nekem. Ki ő? Egyáltalán létező ember?

A vénasszony zavartan rázta a fejét, és úgy meredt rám, mintha nekem ment volna el az eszem.

– Én csak téged mutattalak meg. Őt pillantás magadra. Ez minden. Ha valaki mást is láttál valamelyik látomásban, az azt jelenti, hogy szereted őt.

– De én... Ő mindegyikben benne volt, nem csak egyben.

Madam LeFrey közelebb lépett hozzám, és úgy vizslatott, mintha valami új, még sosem látott fajt fedezett volna fel.

– Lehetséges lenne? – suttogta ámulattal.

– Micsoda? – kérdeztem, és már kezdtem szinte pánikba esni. Többet akartam tudni a lányról és arról, hogyan élhetném azt az életet vele, amiben olyan rohadt boldog voltam. Még sosem éreztem korábban ilyen elégedettséget.

Madam LeFrey úgy rázta a fejét, mintha ő maga sem tudná elhinni, amit mondani készült.

– Lelki társ... – bökte ki végül reszelős hangján. – Rendkívül ritka.

– Micsoda? A lány a lelki társam?

Szinte beleszédültem a gondolatba. A lelki társ jól hangzott. Lelki társ, valaki, aki szeret, a boldog jövőm, egy hely, ahová tartozhatok. *Család*. Most már csak rá kellett találnom.

Csakhogy a kibaszott vén boszorkány aggodalmasnak tűnt. Megragadta a karomat.

– Találd meg őt! – mondta sürgetőn. – Nem leszel teljes, míg a két fél egymásra nem talál. Csak egy lélek fele vagy így.

Kirántottam a karomat a szorításából.

– Na jó, de hol találom meg?

Ahelyett, hogy válaszolt volna, visszahőkölt, mintha fertőző lennék. Rálépett valamire a bokám közelében, amivel kinyitotta a lábamat fogva tartó csapdát.

Felkiáltottam, amikor a vér a sebhez robogott, és lüktető nyomást okozott körülötte. Összeszorított foggal szorongattam a lábamat, de Madam LeFrey már hátat is fordított nekem.

– Most menj innen! – vakkantotta, de úgy, mint aki fél tőlem. – És ne gyere vissza többé!

– De... Várjon! Hogyan találom meg a lányt? Mi a neve? – A nő nem is lassított, mire dühömben és fájdalomban szinte felvonyítottam. – A fenébe is! Nem tud csinálni valami varázslatot, amivel idehívhatja? Én csak azt akarom, amit megmutatott nekem. – Miért mutatta meg, ha nem tud segíteni abban, hogy megszerezsem?

A tornáchoz érve még egyszer visszanézett rám.

– Ehhez nincsen varázslat. Ez nagyobb minden varázsigénél. Ez maga a sors.

És mielőtt bármi mást mondhattam volna, már odabent volt a házában, magára csapta az ajtót, engem pedig otthagyt, jussak haza a tönkretett bokámmal úgy, ahogy tudok.

Bár már nem voltam csapdában, mégis maradtam a földön, ahol hagyott. Ziháltam, össze voltam zavarodva, és nem csak egyetlen okból. A sebesült lábamat szorongattam, de a fejemet még mindig betöltötték azok az átkozott pillanatok, amiket a boszorkány mutatott meg nekem. Az arcomra gyűlő hűvös permetből tudtam, hogy megint eleredt az eső.

Tudtam, hogy többé már nem leszek az, aki voltam. Eddig az estéig meggyőztem magam, hogy az életem mindig is szar és reménytelen marad. Madam LeFrey ízelítőjétől viszont minden rosszabb lett. Mert most már akartam valamit. Annyira rohadtul akartam, hogy szinte éreztem az ízét a számban. Ezt a jövőt akartam, ezt az örökkön örökkét. És ha sosem talállok rá a lányra, ha sosem érem el ezeknek a pillanatoknak legalább a töredékét, úgy sejtettem, a csalódást nem élem túl.

EVA ELŐSZAVA

BEMUTATKOZIK EVA MERCER

Öt évvel Pick előszava után

A hátsó ajtón surrantam be, fél órával az esti takarodó után. Valaki lekapcsolta a lámpát a konyhában, úgyhogy reméltem, hogy már mindenki lefeküdt aludni.

A biztonság kedvéért azért levettem a szörnyen kemény sarkú, überhangos szandálomat, és mezítláb lopakodtam végig a hűvös csempén. De amikor a hátsó előszoba bejáratához értem, észrevettem, hogy apu dolgozószobájában ég a lámpa.

Résnyire nyitva hagyta az ajtót is, pedig sosem volt szokása, így gyanítottam, hogy engem vár ébren, hogy rajtakapjon, amikor későn jövök haza. Megint. A rettegés végigkúszott a gerincemen, és mintha minden végtagom jéggé változott volna.

Bár a félelemtől felgyorsult a légzésem, azért még nem mondtam le arról, hogy megpróbáljak észrevétlenül bejutni. Lábujjhegyen tettem meg minden lépést, visszafojtottam a lélegzetemet, és próbáltam szinte egygé válni a padlóval. Éppen elértem a nagy, keleti szőnyeget, amikor az első padlónyikorgás lebuktatott. Megtorpantam, lehunytam a szemem, és magamban átkozódtam.

Kérlek, hadd ne hallja meg! Kérlek, kérlek, kér...

– Eva – harsogta apu irodájából az a bariton hang, amit mindennél jobban gyűlöltem, és rögtön összereztem. – Gyere be, de rögtön!

Egyetlen röpke pillanatra felmerült bennem, hogy elfutok. Talán ezúttal sikerülne leahagynom. Talán...

Beharaptam az ajkamat, és megráztam a fejem. A futás rossz ötlet volt. Csak követett volna; ez a rohadék imádta a hajszát. És el is kapott volna, mert mindig elkapott, és olyankor mindig rosszabb lett a vége, mint egyébként.

Az utóbbi időben viszont többször is sikerült kidumálnom magam. Talán ma este is tudok az eszére hatni.

Visszanyeltem a torkomból feltörő rémületet, kihúztam magam, és felszegtem az állam, az összes hamis magabiztossággal, ami tőlem tellett. Nem voltam én biztos semmiben, legfőképp magamban nem, tizenkét éves korom óta. Azóta, hogy először lopódzott be a hálószobámba. Szóval immár két éve blöfföltem a bátorságot. Nem maradt belőlem más, csak a kibaszott nagy hangom. Úgyhogy most is a dolgozószobáimig blöfföltem az önbizalmat.

Ujjaimat az ajtó hideg fájára támasztottam, és csak annyira toltam be, hogy be tudjak nézni.

Amikor megláttam az asztalon a dekantáló kancsót és mellette a jéggel teli whiskypoharat, benne azzal a borzalmas, borostyánszínű itallal, minden reményem elpárolgott. Egy fél lépést hátráltam.

Igen, ma este semmi esély arra, hogy kidumáljam magam, akkor nem, ha ezt itta. A légzésem újra gyorsabb ütemre váltott. Négy hónapja nyúlt hozzám utoljára. Jó kis négy hónap volt. El akartam jutni az ötödik hónapig.

Gyilkos pillantása szinte felnyársalt, amikor még egy lépést hátráltam.

– Ül le! – utasított.

A kezem ökölbe szorult. Ó, annyira szerettem volna szembezállni vele! Annyira szerettem volna odaköpní elé, és elküldeni a kurva anyjába. De szemöldökének egyetlen mozdulatával csapdába ejtett. Nem tehettem mást, teljesítenem kellett a parancsát.

Elfogott a kéztetés, hogy átkaroljam magamat, hogy elrejtsek minden egyes négyzetcentiméternyi bőrt, amit korábban közszemlére tettem. Nem akartam, hogy ő így lásson. Azoknak a fiúknak a kedvéért vettem fel a rövid, szűk szoknyát és a nyakba kötös pólót, akik ott voltak

a buliban. Azt akartam, hogy *ők* nézzenek meg és akarjanak engem. Szükségem volt rá, hogy az egyikük elvezessen valami csendes sarokba, és kitörölje más, borzalmas kezek kísértő emlékét.

És a kívánságom teljesült is, csak hogy most úgy tűnt, készül visszautni rám.

Engem nem érdekelt, hogy a hátam mögött az összes barátom szajhának hívott, az sem számított, hogy még csak tizennégy éves voltam, egy hónapra a gimitől, és már aktívabb nemi életet éltem, mint a legtöbb húszéves. Nem mintha kicsit is tiszta lettem volna, mintha meg kellett volna őriznem érintetlen testem szentségét. A drága jó apuci gondoskodott róla, hogy ne legyek szűz.

Egyszerűen vágytam arra az áldott ürességre, ami akkor burkolt be, amikor kettesben maradtam egy fiúval. El tudtam vonulni arra a biztonságos helyre a fejemben, ahol semmi sem érhetett hozzám, amíg a tapogatózó kezek azt csináltak velem, amit csak akartak. Rövid ideig szabadnak érezhettem magam azon a helyen. Szabadnak mindentől, de legfőképpen szabadnak *tőle*.

– Azt mondtam, ülj le! – vicsorgott rám apu.

Éles hangjával az idegeimen táncolt, de rohadtul igyekeztem, hogy kívülről higgadtnak tűnjek. A testemet bánthatta, ahogy akarta, de még mindig őriztem valamit, amihez nem férhetett hozzá. A tartásomat.

Hátravettem szőke hajamat a vállam felett, odaléptem a fal mellett álló kanapéhoz, és elhelyezkedtem a puha párnán. Amikor a tekintete végigsiklott keresztbe tett lábamon, visszakéredzkedett az összes sőr, amit magamba döntöttem, mielőtt hagytam Jimmy Santosnak, hogy a szoknyám alá nyúljon.

Gúnyos vigyorral piszkálni kezdtem a körömágyamat.

– Ha befejezted a saját *lánnyod* stírölését, készen állok a kiselőadásra. Tudom, majd megveszel, hogy előadhasd nekem.

Hiába köptem oda neki a szavakat, a szívem a torkomban dobogott. Még sosem voltam vele ennyire arcátlan és szemtelen. Mindenki másal igen, de vele nem. Bár azt hiszem, ilyen részeg sem voltam még soha, amikor egyedül csípett el.

Az állkapcsa megfeszült. Felvette az italát, legurította a maradékot, aztán dühösen lecsapta a poharat az asztalára.

– Azt hittem, ezen már túl vagyunk. Igazából nem vagy a lányom, rémlik?

Á, igen! Ezt elég világosan közölte az első éjszaka, amikor bebotorkált a szobámba közvetlenül azután, hogy volt egy nagy vitája anyával, és megtudta, hogy az ő egyik hűtlenkedése hozott engem a világra. Az egészszet azért csinálta, hogy bosszút álljon az anyámon. És sikerült is kiakasztania velem. Számtalan éjszaka hallottam, hogy emiatt veszekednek, de anyát annyira azért mégsem háborította fel a dolog, hogy elhagyja, vagy éppen megpróbálja engem kimenteni a nem-apám karmai közül.

A mi tiszteletre méltó, befolyásos környékünkön nem volt szokás a házasságokat válással befejezni. A férjek és feleségek egyszerűen nagyobb házakban rejtették el a csontvázakat és a piszkos kis titkaikat.

Szóval anyám továbbra is lefeküdt fűvel-fával, az apám meg továbbra is ivott, és bejárt a szobámba, mert a jelek szerint nem tudott leállni, miután ízelítőt kapott egy kislányból. Én pedig valaki mássá változtam, valakivé, akit szinte fel sem ismertem, és egyáltalán nem kedveltem.

Gúnyos kis vicsort küldtem felé.

– Ja, mert a molesztálás és a pedofília annyival jobban hangzik, ha nincs hozzácsapva egy jó kis vérfertőzés.

A világ szemében most is a vér szerinti apám volt, és én nem ismerem rajta kívül másik apafigurát, szóval nekem ez nem jelentett különbséget. Ugyanolyan szörnyű volt. Ugyanolyan undorító. Ugyanolyan traumatikus.

Összehúzott szemmel meredt rám, és ujjával lassan dobolt az üres poharán.

– Vigyázz, Eva, különben még jobb feladatot adok annak a nagy szádnak!

A feltörő gyomortartalom égette a torkomat. Szerettem volna elmenekülni, magzatpózba kuporodva várni, hogy végre békén hagyjon, de helyett egyenesen tartott derékka, dölyfösen visszabámultam rá.

Nem. Többé nem fogok összeomlani előtte. És a véremben száguldo alkohol pont annyi bátorságot és látszólagos önbizalmat adott, amennyire szükségem volt. Úgyhogy tovább ástam a saját síromat a szemtelenségemmel.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Ó, bocsáss meg! – Megjátszott bűnbánattal emeltem a kezem a mellkasomhoz. – Talán sért az őszinteségem? – Leengedtem a kezemet, eltüntettem az arcomról a hamis és kínos bocsánatkérő mosolyt, majd megrántottam a vállam. – Úgy tűnik, kimerítetted a megfélemlítési stratégiáidat. Egyszerűen már nem félek tőled annyira.

– Csakugyan?

Ahogy lassan felemelkedett a székéből, minden levegő kiszaladt a tüdőmből, és a helyére olyan sűrű félelem ült, hogy szinte levegőt se kaptam. A picsába a szemtelenséggel! Ez már kicsit sem volt vicces. Csak sajnós nem igazán tudtam, mit tehetnék, úgyhogy ott maradtam a szokásos laza, „faszomat se érdeklí” hozzáállást sugárzó pózomban, bár szinte szédültem a rettegéstől, és minden ösztönöm azt súgta, hogy meneküljek.

– Lássuk csak! – Hosszú hajtincset tekertem az ujjam köré, és elgondolkodva oldalra billentettem a fejemet. – Már nem jöhetsz többet azzal, hogy mindenki megtudja, milyen rossz kislány vagyok, ha beáru-lak. Már így is úgy gondolják, én vagyok az évszázad szajhája. És anyát se használhatod ellenem. Sosem érdekelte igazán, mit művelsz velem. – Míg én beszéltem, ő kilépett az íróasztal mögül, és közelebb lépett hozzám, amitől egyre idegesebb lettem. – Gondolom, megtehetnéd, hogy nem küldesz több pénzt a számlámra, de akkor elmennék a rendőrségre. Még ha nem is hisznek nekem, nagy eséllyel egy ilyen botrány ár-nyéka is elég ahhoz, hogy tönkretegy a karrieredet. Tudod, fater, nálam van minden adu!

Ez nagyrészt csak blöff volt. Sosem mentem volna a rendőrségre. Nem akartam, hogy bárki is tudjon arról, mi történt velem, pláne nem egy rakás egyenruhás, akik tuti nem tartanak titokban.

De az apám ezt nem tudta. Rám vetette magát.

Akaratlanul is kis sikoly szakadt ki belőlem, és rögtön leugrottam a kanapéról. Az ajtó felé futottam, de elakadtam, amikor a csupasz lábam megcsúszott a polírozott parkettán. Elestem, és bevertem a térdemet a fadeszkába. A fájdalomtól megint felfordult a gyomrom, de annyira kétségbeesetten el akartam tűnni, hogy ez sem állított meg.

Az ajtónál az apám megelőzött.